

fuldstændig bar Bund, og dette, at det offentlige kan fritage de paagældende for at være med til at bidrage til det øvrige Samfunds Vedligeholdelse, naar deres egen Erhvervsevne fuldkommen svigter, synes dog at være ganske naturligt. Hvis Kommunerne ikke i synderlig Grad har anvendt denne Adgang, tror jeg for min Del, at det, som jeg allerede har anført tidligere, skyldes, at man paa det Tidspunkt, man skulde til at anvende Loven, fik økonomiske Betæneligheder ved Tanken om, at man forringede Kommunens Indtægter i indeværende Aar. Det er jo ikke noget ligegyldigt for en Kommunalbestyrelse, der fører et økonomisk fornuftigt Styre, om den kører med Underskud paa sit Regnskab eller ikke, det er noget, der tages overmaade meget Hensyn til. Jeg forstaa derfor godt, at der kan opstaa Betæneligheder hos Kommunerne, naar Anvendelsen af Loven har økonomiske Følger med Hensyn til Underskud paa Regnskabet. Men vedtager vi Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse, vil der ikke kunne være saadanne Betæneligheder for Kommunerne. Saa tror jeg, at Loven vil blive anvendt i betydelig Udstrækning, og jeg tror vedvarende, at der vil være Grund til at anvende saadanne Lempelser for den fattigste Del af Befolkningen.

Naar ærede Medlemmer har hævdet, at de ikke kan være med til at skaffe Indtægter ved at lægge de Skatter, som de fattige ikke kommer til at betale, over paa de mere velhavende, maa jeg i højeste Grad beklage, at det er Grundprincippet for Synet paa denne Lov og maaske paa andre Love, for jeg synes, at hvis noget maa siges at være socialt og økonomisk rimeligt og retfærdigt, hvis man kan bruge saadanne Ord, saa er det dette, at man søger at lægge de offentlige Byrder paa de Mennesker, der nu en Gang kan bære dem. Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Kragh) kan ikke faa mig til at tro, at det er lige saa let for Folk med Ringe eller slet ingen Indtægt at bære Skatter, som det er for dem, der har store eller i hvert Fald betydelige Indtægter, det ærede Medlems Forsøg i den Retning er ganske spildt paa mig. Jeg har saa stor Tro til, at de større Indtægter betyder noget virkeligt for dem, der har dem, at jeg ikke kan blive overbevist om, at de ikke har det bedre i økonomisk Henseende end de med smaa Indtægter. Det er en helt ny Nationaløkonomi, som jeg ikke kender, og jeg tror ikke, at det ærede Medlem vil kunne faa ret mange til at gaa ind paa den Nationaløkonomi.

Kragh: Til det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) skal jeg sige, at det er en klar Sag, at med en større Indtægt følger større Evne til at bære Skatter, men dermed følger ikke, at man har Evne til ogsaa at bære de Skatter, der i Virkeligheden er paalagte andre. Det er det, jeg har bemærket, og hvis der deri skulde indeholdes noget i Retning af en ny Nationaløkonomi, saaledes som jeg forstaaer, at det ærede Medlem antyder, undrer det mig. Jeg synes, at det er en gammel Sandhed, som ganske sikkert det ærede Medlem vil erkende, naar han kommer i Enrum.

Den højtærede Minister udtalte Forundring over, at vi ikke kan tage Lovforslaget, saaledes som det foreligger, og Ministeren undrede sig over, at vi gerne gaar med til § 1, som Ministeren sagde, men derimod ikke til § 2. Hvor gerne vi nu gaar med til § 1, derom skal jeg ikke udtale mig. Den højtærede Minister maa erindre, at da dette Lovforslag oprindeligt blev fremsat for den høje Rigsdag, drejede det sig om noget helt andet. Ministeren havde den Gang kun Tanken henvendt paa den Skat, som var paalignet arbejdsløse Personer. Rigsdagen er imidlertid gaaet med til Loven i den Skikkelse, som foreligger i § 1, og jeg maa have Lov til at minde den højtærede Minister om, at under Behandlingen i sidste ordinære Samling i det høje Folketing udtalte den daværende socialdemokratiske Ordfører om Lovforslaget, at han fandt, at der var opnaaet et meget smukt Resultat i Udvalget, han glædede sig over den Enighed, der var blevet om Sagen, og ventede sig indenfor den Ramme, der var givet ved Lovforslaget, gode Resultater af Loven ude rundt om i Kommunerne. Naar det er Tilfældet, og naar den højtærede Minister saa paa ny fremsætter Lovforslaget i den Skikkelse, hvori Loven hidtil har været gældende, og faar Tilslutning fra et stort Flertal i Folketinget for sit Standpunkt, forekommer det mig, at det havde været mere vel betænkning værdt ikke at lægge den Sten paa Lovforslagets Vej, som § 2 faktisk er, og at den vildt være en Sten paa Lovforslagets Vej, kunde den højtærede Minister vide, da det ikke er første Gang, vi har den Bestemmelse til Behandling her i Tinget, vi kender den fra Tillæget til Dyrtidsloven, der var gældende til 31. Marts 1918. Det glæder mig, at den højtærede Minister erkender, at den Vej til Dækning af de Beløb, som Kommunerne ved Skatteeftergivelse maatte miste, som jeg har tilladt